

ز *зе*, чете ся като българското *з*, на прим: زمان *земаи* (врѣмя), زكائن *зенгин* [богатъ], بازرگان *базирган* (търговецъ), زیارت *зіарет* [посещеніе], زوالو *завалла* (окаянъ, бѣденъ). Тая буква често ся помѣня съ *з* *зель*.

ژ *же*, земена отъ Персидскъ-тж азбукъ, чете ся като българското *ж*, на примѣр: ژوا *жива* (живакъ), ژده *мюжде* (добра вѣсть). Тая буква ся употрѣвлява твърдѣ рѣдко.

س *си*, чете ся като българското *с* мягко, на пр: ساعت *саат* (часъ, часовникъ), سوز *сюз* (дума, слово), سويك *севмек* [обычямъ], سوس اول *сус-ол* [мълчи], ترس *терс* (опакъ, напрѣко), سلامت *селямет* [добро здравіе, спокойствіе, избавленіе].

ش *ши*, чете ся като българското *ш*. на пр: شهر *шехр* (градъ), شرکت *ширкет* (дружество), شام *шам*, (Дамаскъ), شان *шян* (честь, достоинство), شال *шял* (шяль), شق *шаки* (отцѣпленіе, точка), شیطان *шейтан* (дебель, кравень челоуѣкъ), (лукавъ, діаволь).

ص *сад*, чете ся като българското *с* твърдо, на пр: صبر *сабр* (търпеніе), صارق *сарж* (чалма, колица), صاری *сарж* (жълтъ), صارمساق *сармусак* (лукъ бѣль,